

متن پرسش

با سلام و عرض ادب خدمت استاد بزرگوار و گرامی: استاد این چه رازی ست که احساس پوچی و بی معنایی زندگی افراد در این دوران شدیداً گره خورده ست با نوع نسبت افراد با پدیده انقلاب اسلامی و ایمان به آرمانهای آن. به طوری که طبق تجربه شخصی این حقیر که در برخورد با ایرانیان خارج و داخل کشور داشته ام به وضوح شاهد این امر هستم که هر چه افراد بیشتر از انقلاب اسلامی فاصله گرفته اند و نسبت به آرمانهای این انقلاب بی اعتقاد شده اند به همان اندازه دچار پوچی و گرفتار بی معنایی شده اند؛ اعم از مذهبی یا غیر مذهبی. و بالعکس هر چه افراد خود را بیشتر در آیین انقلاب اسلامی و آرمانهای آن جستجو کرده و نسبتی با آن برقرار کرده اند به همان اندازه از پوچی دوران رهایی پیدا کرده و احساس بی معنایی کمتری می کنند و این امر به خصوص در مورد آرمان فلسطین و وقایع اخیر خیلی مشهود است. به طوری که هر کسی در موضوع جنایات جنگی رژیم صهیونیستی و فجایع انسانی کنونی غزه سکوت اختیار می کند و یا آرمان مقاومت فلسطین را زیر سوال می برد از پوچی خود پرده بر می دارد و خود را به دست خود رسوا می سازد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حقیقتاً این رازی که می فرمایید راز این زمانه و تاریخ است برای جدایی بدترین انسان ها یعنی «شَرّ البریّه» در مقابل بهترین انسان ها یعنی «خیر البریّه». دقیقاً متذکر نکته مهمی شده اید که همان راز نیست انگاری و نیهیلیسم است که بشر مدرن و غرب زده گرفتار آن شده در مقابل آن احساس حضور بیکرانه اکنون جاودانه به سوی حق. در همین نکته یا حضور در تاریخی است که با انقلاب اسلامی شروع شده و یا باقی ماندن در تاریخی است که استکبار شکل داده. موفق باشید